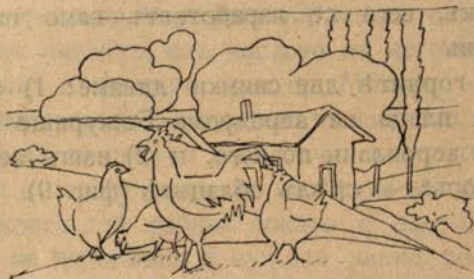

Рогатитѣ пѣтли

На горния край на селото въ върбалака, гдето като минарета се виждатъ да стърчатъ три тополи, се е сгушила старата Гурбалова воденица.

Що мливó падаше на времето тамъ, що коли и каруци разпрѣгаха подъ върбитѣ и що чудо огньове лумтѣха нощемъ наоколо! Не смогваше да сипва въ кошетѣ дѣдо Куменъ воденичарьтъ съ момчето си, и уемъ не сварваше да отдѣля. Съ шесть прегради бѣше воденичниятъ хамбаръ и всѣки месецъ се пълнѣше догоре съ храни, но откакъ се допилѣ този нѣмецъ Херманъ и издигна моторната на единъ хвърлей надъ нея, удуши я брей! Като соколъ гължбица удуши хубавата воденичка, онѣмѣ горката и не може да рече вече гъкъ.

Нѣвга-нѣвга хе, ще донесе на грѣбъ нѣкой два-три шиника смѣсъ, или кукурузъ да смеле за кърмилото на добитѣка и тя ще заскимти, заскрибуца, но нито вървенето ѝ вървене, нито пѣкъ камънитѣ ѝ подковани като свѣтъ. — Де го едновременнониятъ ѝ гласъ! Като загорка по Румъня пѣеше тогава, и луда мрѣна хоро играеше около перее ѝ, ама на! Урисия! Всичко се измѣня на тоя свѣтъ, като памучна антерия на слънце.